

Jean-Christophe
GRANGÉ

k a i k e n a s

PATIEMS DRĄŠIAUSIEMS, KURIE IŠDRĪS PRAVERTI PRAGARO VARTUS
Adèle Ferry

baltos lankos

Jean-Christophe
GRANGÉ

K A I K E N A S

ROMANAS

Iš prancūzų kalbos vertė Janina Brundzienė

baltos lankos

PIRMASIS LAVONAS buvo rastas praeito vasario aštuonioliktą dieną vienoje iš Maladreri pievelių, Oberviljė forto pigių būstų nuomos kvartale, miesto šiaurės rytuose. Nėščioji buvo išrengta, perskrosta pilvu. Šalia šliejosi sudeginto kūdikio lavonėlis. Abu kūnus dar jungė virkštelė.

Iš pradžių buvo manoma, kad tai laukinis santuokinių sąskaitų suvedimo būdas. Pirmosios tyrimo detalės greit paneigė šią hipotezę. Aštuntą mėnesį nėščia dvidešimt aštuonerių Odrė Sera buvo dingusi prieš tris dienas. Apie tai pranešė jos vyras, turintis tvirtą alibi. Be to, aukos aplinkoje nebuvo jokių meilužio ar kito įtariamojo pėdsakų. Pagal nuosekliausią scenarijų tai galėjo būti pagrobimas su jį lydėjusiu aukojimu nežinomoje vietoje. Vėliau žudikas numetė motiną ir kūdikį Mala parke niekieno nepastebėtas.

Prokuroras pavedė nagrinėti bylą Paryžiaus kriminalinių nusikaltimų tyrimo tarnybai. Byla buvo patikėta vyriausiajam komisarui Olivjė Pasanui. Faras iš karto suprato, kad ši istorija taps jo gyvenimo byla. Iš pradžių nuo taip surežisuotų vaizdų jį ištiko šokas: ciniškai apnuogintas moters kūnas ir suanglėjęs kūdikis žalios pievelės fone, kraujo ir gaivios vejos kontrastas...

Netrukus jis atsitokėjo. Neįtikėtinais žiaurus sužalojimas, paslaptis, gaubianti motinos mirties priežastį (nepaisant perskroto pilvo, ekspertas buvo linkęs manyti, jog moteris iš pradžių

nunuodyta), įkalčių ir liudininkų nebuvimas – visa tai rodė, kad čia darbavosi itin šaltų nervų žudikas, organizuotas beprotis, nevaldomas žiaurus padaras, kuris tikriausiai nesiliaus.

Jis informavo savo grupę. Nurodymai pradėti tyrimą nuo nulio, apklausti kaimynus, ypač dėmesingai išnagrinėti aukos istoriją, atkurti paskutinių dienų įvykius, peržiūrėti jau turimą informaciją, ieškant žudiko su panašiomis charakteristikomis... Iš karto prasi-dėjo sunkumai. Kaimynų apklausa nieko gera nedavė. Maladreri yra vienas tų devyniasdešimt trečiojo departamento kvartalų, kur dažnai šaukiamasi policijos pagalbos, tačiau anaip tol nėra ta vieta, kur farai būtų sutinkami išskėstomis rankomis. Situacija nusikaltimo įvykdymo vietoje taip pat nėra kiek ne geresnė. Jokių atspaudų, jokių organinių dalelių, jokių pėdsakų. Jei kalbėsime apie archyvų kartotekas, tai jos egzistuoja tik filmuose...

Tačiau kvartalo policija disponavo miesto priežiūros centro vaizdo ir radiotelefono įrašais, informacija apie patrulių budėjimo vietą. Kaip tyčia, ir čia duomenų analizė nedavė jokių rezultatų. Dauguma kamerų buvo sugadintos, jau kelios savaitės, kai zonoje nebuvo užfiksuotas joks įtartinas faktas. Kilo tik vienas įtarimas: galbūt žudikas naudojosi trukdytuvu, kuris dešimčiai minučių sutrikdo bet kokią palydovinę ryšį vieno kilometro spinduliu. Šis faktas pasitvirtino kitų žmogžudysčių atveju. Kaskart lavono atsiradimo naktį, priešaušriu, kelias minutes būdavo signalų perdavimo nesklandumų. *Tai buvo žudiko valanda.*

Patikrinus informaciją paaiškėjo, kad šio tipo aktyvių trukdžių stotys yra gaminamos Pakistane ir parduodamos iš po skverno. Bet ar ką nors davė tikslaus juodosios skylės laiko Oberviljė komunoje nustatymas? Ne. Faktas, kad žudikas naudojosi pakistanietiška įranga, taip pat nieko gera nedavė. Buvo nagrinėjami įvairiausi apsirūpinimo tokia įranga būdai. Viskas veltui.

Tuo pat metu buvo gauti toksikologiniai kraujo, šlapimo, tulžies tyrimų rezultatai. Moteris mirė nuo kalio chlorido injekcijos. Šis

cheminis junginys naudojamas embrionų skaičiui sumažinti daugiavaisio nėštumo metu. Pasantas pats gilinosi į informaciją apie kalio chlorido injekcijas. Intraveniniu būdu į organizmą patekęs kalio chloridas sukelia skilvelių virpėjimą. Dėl šios priežasties sustoja širdis. Tačiau kartu tai labai paplitęs produktas, kurio ir šiaip yra žmogaus organizme. Jis vartojamas kaip komponentas maisto produktų, trąšų gamyboje. O kaip nuodas – labai retai pasitaikanti medžiaga.

Olivjė vyrai apklausė ligoninių ir klinikų tiekėjus, patikrino sandėlius, nagrinėjo galimybes pavogti, kvotė chemikus, stengdamiesi perprasti, kaip galima šią druską paversti mirtinu nuodu. Jie išsiaiškino, kad kandidatai į savižudžius jos gauna iš anesteziologų ir dėl efektyvumo pasirenka būtent ją. Jie susekė chemikų mėgėjų pėdsakus. Bet visa tai buvo tuščias reikalas.

Iš aukos pusės – tokia pati juodoji skylė. Nei Odrė Sera, nei jos aplinka nedavė nė menkiausio pagrindo įtarimui. Prieš porą metų ištekėjusi jaunoji moteris dirbo paštininke. Silvenas, jos vyras, buvo inžinierius informatikas. Grynakraujai dioniziečiai (taip vadinami Sen Deni gyventojai), įsikūrę Florealio kvartale, jie ką tik buvo įsigiję naudotą 2004 metų golfą ir jau rezervavę vietą Delafonteno gimdymo namuose. Silvenas net suderino savo darbe tėvystės atostogų datas. Pažadėtoji laimė sprogo kaip muilo burbulas.

Buvo jau kovo vidurys, o Pasano pastangos vis dar bevaisės, tik viršininkų spaudimas didėjo, kartojosi vyriausiojo teisėjo Ivo Kalvinio skambučiai. Vienintelis pozityvus dalykas buvo tai, jog žiniasklaida šia byla nesidomėjo. Neturėdami jokių duomenų, žurnalistai nesuvokė dramatiško žmogžudystės masto.

Faras niršo. Jis kuo rūpestingiausiai atkūrė paskutinių Odrės savičių dienotvarkę, apklausė jos darbdavį, kolegą, draugą, šeimos narius, kvotė jos ginekologą, gimnastikos trenerį, kirpėją... Netgi buvo nuvykęs į La Kurnevą pažiūrėti į „Alfieri“ automobilių

garažą, kur Sera šeima pirkto savo mašiną. Pasanas iškėlė hipotezę: vienu metu Odrės ir žudiko keliai turėjo susikryžiuoti. Kažkuri jos išvaizdos detalė – veidas? drabužiai? nėštumas? – tikriausiai davė impulsą bepročio kriminaliniam mechanizmui paleisti. Atkurdamas kiekvieną jos žingsnį, jis turėjo užėti žudiko pėdsakus.

Paskui grįžo į vietas, susijusias su byla: Monferméjaus paštą ir jo apylinkes, kur dingo Odrė. Iki pat Maladreri. Palikęs savo tamsų kostiumą ir įprastą automobilį, jis atvyko greituoju elektriniu traukiniu, vaikštinėjo aplink medžiuose paskendusius nedidelius daugiabučius ir visuomeninius pastatus – septintojo dešimtmečio atsvarą didžiuliams praeito dešimtmečio ansambliams.

Jis sukiojosi kvartale, įsiklausydamas į jo pulsą. Pasanas buvo tvirtai įsitikinęs, kad žudikas turėjo slaptą dingstį domėtis šiuo kampeliu. Arba jis čia gyvena, arba, kas buvo labiau tikėtina, čia praleido savo vaikystę, kurios traumų košmarai kaip bangų mūša vėl jį atplukdo atgal.

Grynos spėlionės. Kovo pabaigoje Pasanas jau buvo bemanęs, kad kalbos apie Odrės Sera žudiką nutilo visiems laikams.

Po keleto dienų buvo rastas dar vienas kūnas.

Suskambo telefonas. Faras pašoko, lyg būtų prisilietęs prie elektrinės tvoros.

Atsipeikėjo tįsodamas ant žemės, rašaluotais ir dulkėtais pirštais, palaidotas po krūva bylų. Tyrimas ir vėl jį įsiurbė kaip magnetinis laukas.

Telefonas nesiliovė skambėjęs. Jis pažvelgė į laikrodį. Buvo septyniolika valandų. Jau dvi valandas jis buvo čia, dar kartą skaitė tai, ką mokėjo mintinai. Kitiems turėjo būti linksma per stiklo sieną matyti jį tokia poza.

Telefonas tebeskambėjo.

Mėšlungio sutrauktas, jis šiaip ne taip atsitiesė ir ant stalo apgraibomis užčiuopė telefoną.

– Alio?

– Jie čia.

Lefevras.

– Kas?

– Buliai*. Jie tavęs laukia ketvirtame aukšte. Judinkis.

Pasanas padėjo ragelį ir sunkiai atsikėlė, trindamasis strėnas ir pats negalėdamas sulaikyti šypsenos.

Po šefo pamokslo – policijos inspekcijos tribunolas.

Prancūzų biurokratija veikė kaip visada.

* Generalinės policijos inspekcijos darbuotojai, vadinami buliais pagal darbovietės adresą, Bulių aikštę.